

Livsens Kilde.

Ojender du den Livsens Kilde,
 Hvorfra Raadens Strøm udgaar?
 Det al Verden øje vilde,
 Den udtørret intet har;
 Fra Guds egen Hjerterød
 Strømmer ud den Raadestod,
 Den mod alle Jordens Eder
 Søgtelig dens Bænde glider.

Kommer, lad en hellig Stemme
 I Hørfattelsernes Tid,
 Derren ei sit Folk vil glemme:
 Over, som løfter, kommer hid!
 Højt af dette Målevæld
 Vægdorn for søge Sjæl!
 Hvi betænker du dig længe?
 Kom og kjøb forenden Vænge!

Livens Kilde er oprunden,
 Hvad Gud loved, er alt flet:
 Han, de søgte, han er funden,
 Verden har sin Frelser flet.
 Den til ham de fromme gif,
 Elle Raadens Vædsfædt,
 Vidned varle, vidned tilde:
 Jesus Krist er Livsens Kilde!

Kommer da, vi vil os kjenne
 Om det Livsens Målevæld!
 Kommer unge, kommer gamle!
 Kommer hvor en modig Sjæl!
 Det er endnu Raadens Tid,
 Derfor kommer, kommer hid!
 Tænk dog paa at Dagen holder,
 Det os Ratten overvælder!

(Tinn.)

Passionsbetragtning.

Matt. 26, 36: „Min Fader! Er det muligt, da gaa denne Skalk fra mig?“

Intet er mindre, end at Jesus gif sin Videlse og Død imøde frivillig. Han led, han døde, ikke fordi han ikke kunde undgaa det, ikke fordi ondskabshulde Mennesker overlistede og overmandede ham, men fordi han selv vilde. Hans Fjender troede vel, at de havde fæltet over ham. Det samme tror de vantro den Dag idag. Men hvis det var sandt, kunde Jesu Videlse ikke have den betydning, som vi kristne tillægger dem. Vi kunde vel ogsaa da være ved Betragtningen af de store Skæbner, som Jesus led. Vi

kunde vel ogsaa da have Rednak med ham og hærmed over de uretfærdige Mennesker, som saa skændig mis-handlede ham. Men det vilde da ogsaa være alt. Men hvem kan alvorlig betragte Jesu Videlsehistorie uden at se Gudsdomsherligheden straafe frem? Og hvorledes lafer man Skriften, hvis man ikke ser, at Jesu Videlse ikke blev ham pantomime ved nogen menneskelig Magt, men at han villig pantog sig den? Da Jesus stod i Begreb med at gjøre sin sidste Rejse til Jerusalem, vidste han meget vel, hvad der ventede ham der. Han sagde jo til sine Disciple: „Se, vi gaar op til Jerusalem, og alle de Ting, som er skrevne ved Profeterne, skal fuldkomnes paa Menneskenes Søn. Thi han skal overgives til Hænderne og spottes og forhaanes og spottes paa, og de skal budstrage og ihjelslaa ham, og paa den tredje Dag skal han opstaa“ (Luk. 24, 46). Kort før Judas og Stridmandene som han mindesverdige Kat for at tage ham til Fange, sagde han: „Se, Timen er nær, og Menneskenes Søn skal forraades i Synderens Hænder“ (Matt. 26, 45). Det heder udtrykkelig, at han vidste alt, hvad der skulde komme over ham (Job. 18, 4). Da Peter griber til Sværdet for at forsvare sin Herre, siger denne: „Stik dit Sværd i Holgen! . . . Eller mener du, at jeg ikke nu kan bede min Fader, og han skulde sende mig mere end tolv Legioner Engle? Hvorledes skulde de Skrifterne fuldkomnes? Thi saaledes bør det ske“ (Matt. 26, 52-54). Vi ser saaledes, at Jesus gif sine Videlse imøde med fuld Bevidsthed om, hvad der forestod, at han gif dem imøde ganske frivillig.

Men naar Jesus var villig til at lide, var det ikke fordi Videlse for ham var noget saa let, at han kunde agte det for intet. Hans Videlse var ikke Skindvidelse. De var virkelige, ligesaa virkelige, som hans Menneskelighed var virkelig. Han blev „sin Fædre lig i alle Ting.“ Han er „prøvet i alle Ting i Vished med os, dog uden Synd.“ Han var „en Rand, fuld af Piner.“ Ja, netop fordi han var uden Synd, fordi han var fuldkommen hellig, fuldkom-

men ren, var han saa meget mere smertefulde overfor alt ondt, overfor alt det onde, som Synden har bragt ind i Verden. Hvorledes maatte ikke hele hans Liv her være en Videlse? Hvilke Videlse har vel ikke al den Synd og al den Gældighed, han her fandt, voldt ham! Intet Menneske paa Jorden har lidt saaledes som han. Hans Videlse var sandtanke, at ingen anden end han, som var haade Gud og Menneske, kunde have udholdt den. Han har Verdens Synd. Han led for Verdens Synd. I hans Videlse var en hel Verdens Videlse, en hel Gængheds Skæbner sammentrængte. Uglemaa lidt som vi kan forstaa, hvor stor den Herlighed og Salighed var, som han havde ved Faderen, kan vi forstaa, hvor dog hans Fornedelse her var, og hvor hans Videlse her var. Hvem kan danne sig et rigtig Begreb om, hvor frugtlig den Sjælsomagt var, som Jesus fælte sin Kat i Gethsemane, da hans Svæd blev som Bloddråber, der faldt ned paa Jorden, da han udbrød: „Min Sjæl er bedrøvet indtil Døden.“ da han bad, at den vilde Skalk maatte toges fra ham, om det var muligt? Men hvor bitter kunne Skalk end er, er han villig til at tage den, eftersom det er Faderens Vilje.

„Er det muligt, da gaa denne Skalk fra mig?“ siger han. Det vilde sig, at det ikke var muligt. Hvorfor var det ikke muligt? Det var jo muligt, forsaavidt ingen menneskelig Magt kunde tvinge ham til at drille denne Skalk. Dog var det ikke muligt. Det var ikke muligt, hvis Guds evige Frelsestand skulde fuldbringes. Det var ikke muligt, hvis den Frelsesgjerning, som Jesus havde pantaget sig, skulde blive fuldbragt. Det var ikke muligt, hvis de fortabte skulde frelles, hvis Syndere skulde gjøres salige. Det var ikke muligt, hvis Gud skulde forliges med os, hvis der skulde blive Fred mellem os og Gud. Skulde dette ske, da maatte den bitre Videlses-skalk løses, da maatte han, Guds Lam, ofre sig selv for vore Synder; da maatte han taare Straffen paa sig; da maatte han taare for vore Overtrædelser og fanges for vore Misgjerninger; da maatte

han, den retfærdige, lide for de uretfærdige; da maatte han blive en Forbudselse for os. Dette maatte til, først Frelse kunde tilbringes for os. Paa ingen anden Maade var Frelse her os mulig. Og fordi det var nødvendigt til vor Frelse, var Jesus ogsaa villig til at tamme den bitre Skalk. Kjærlighed til, Medlidende med os sandige Mennesker var det, som havde bevæget ham til at forlade sin Himmelbolig og tamme til denne Jammerdal. Kjærlighed til os var det, som bevægede ham til at fornedre sig selv og tage en Tjeneres Skikkelse paa. Kjærlighed til os var det, som bevægede ham til at underkaste sig Fattighed og Savn, til at udlatte sig for Spot og Følgelse. Kjærlighed var hos ham Drejehjulet under hele hans jordiske Virksomhed. Derfor havde hver Værdning, han gjorde, hvert Ord, han talte, sit Udsving. Og denne hans Kjærlighed var stor nok og stærk nok til at gjøre ham villig til at lide de frugtligste Skæbner og den foruroligste Død for vor Skuld, til at gaa den tunge Gang til Golgata og til at lade sig nagle til Forbudsens Træ. Af Kjærlighed til os, for os, i vort Sted skede det altsammen. For os, det var fæltet som en Overstrøm over hele Jesu Videlsehistorie. For os, det var skrevet over Skriblen i Vellehem, det var skrevet over Korset paa Golgata jaavel som over hans gamle Grav. De store rystende Begivenheder, hvorom der berettes i Videlsehistorien, var ikke Nederlag for Jesus og hans Sag, men Seire, hvorved det store Frelsesgjerning blev fuldbragt. Hvorved det for os overvædet Frelse fra Synd, Død og Satans Rige, og Adgang til Himmeriges Rige.

Vi betragter ikke Jesu Videlse ret, hvis vi ikke betænker, hvilken Betødning disse Videlse har for os. Det er ikke nok, at vi har Rednak med den mishandlede Frelser. Men vi maa komme ihu, at han netop gennem sine Videlse er bleven en Frelser for os. Vi skal da ved Videlsehistorien, for det første, bringes til alvorlig at tænke paa vor egen Synd. Thi vore Synder er det, som har voldt Jesus alle hans Videlse og Skæbner. Det er

ingen Ting, som saaledes viser os, hvilken frygtelig Ting Synden er, og hvor stor Guds Bredde mod Synden er, som Jesu Kristi Videlse. Hvorledes kan vi betragte Synden som en ringe Ting, naar vi kommer ihu, hvad det kostede Jesus at befri os fra den? Hvorledes kan vi ikke Synden, hvorledes kan vi være ubekymrede om vor Synd, hvis vi erkender, at Jesus maatte lide de bitreste kvaler og udøse sit Blod for at frelse os fra den? Hvis Synden er os en ligegyldig Ting, hvis vi fremturer i et letfjndigt og ugudeligt Levnet, da spotter og forhaaner vi Jesu Videlse, da forholder vi os overfor Jesus som hine raa Meenerter, som forstæfede ham. Da forstæfede vi ham paany. Jesu Videlsehistorie indeholder for os en alvorlig Formaning til Gud. Den bærer væk hos os alvorlig Syndererkendelse, inderlig Bedrøvelse, hjertelig Anger og Huelse over Synden.

Men Jesu Videlsehistorie indeholder for os ogsaa den herligste Trøst. Fordi Jesus har båret Verdens Synd, fordi han har taget Straffen paa sig, saa behøver vi nu ikke at lide den Straf, som vi ved vore Synder havde fortjent. Fordi han var bedrøvet, saa kan vor Bedrøvelse nu forvandles til Idel Glæde. Fordi han døde, kan vi nu leve, leve evindeligt. Fordi han er en Forsønning for vore Synder, saa kan nu det glade Budskab om Sundersnes Forladelse forkundes os, saa kan vi nu tro fast og vist, at vor Skyld er udslettet og at Gud antager os som sine Børn igjen. Naar vor Samvittighed anklager os, naar Loven truer os, naar Djævelen plager os, kan vi nu se hen til den lidende Frelser og trøste os med den Sandhed, at han blev given hen for vore Overtrædelser og opreist for vor Retfærdiggjærelse. Derfor skal vi ogsaa hjertelig glæde os ved Jesu Kristi Videlse og takke ham og hylde:

„Nu jeg taffer af mit Hjerte,
Jesus, for din Nagt og Rød,
For hvert Saar, hver Spot og Smer,
For din jammerfulde Død, [te,
For de mange Suk og Klager,
For de tusendfolde Plager,
For din Skjalben, for din Svød
Ske dig Tak i Evighed!“

I Bygning lættes Sten paa Sten,
De bliver alle som til en;
De store jernes med de smaa,
At de mod Ald og Vand bestaa;
Saa samles alle Frommes Sind
Og vies til uds Tempel ind.
O Jesus, du som kom herved,
At stifte Fred og Kjærlighed,
Udbred dit Rige vidt og bredt,
Forbind os alle ret til et.
At vi med dig og dine maa
Til evig Tid i Samfund staa!

Jugenteds som hjemme.

En Fortælling

— af —

Seba Stretton

„Gaar det da ikke an?“ raabte Else.

„Nei, det kan aldrig gaa an,“ sagde han bestemt. „Det er ogsaa det samme; nu vil vi tænke op Plden, og vi vil holde vor Middag.“

Plden var hurtig kendt, og da den var nedbrændt, blev de fire Eg bedækkede med brandende hed Aske for at steges. Jsmoel havde hentet et Arus friskt Vand fra en liden Kilde, som drøppede ned ad Klippen, medens Else stillede til Middagsbordet.

Nu sad hun paa en stor Sten ved Siden af, medens hun hvilede sine ledige Hænder i Skjodet, hun sad frydefuld ligesom i Drømme og hendes Line var fastede paa de svaiende Grenene udenfor, hvis Skogger slagrede i stadig Dands ved hendes Fødder.

„O, Jsmoel!“ raabte hun, „her skal du høre en vakker Sang om alle Glæder i Skov og Mark; min Moder har lært mig den. Den er, som om den er digtet for os; jeg vil fremsjæe Versen, medens Eggene steges.“

Og Else fremsagde sin Sang, en gammel, gripende stoffet Føllesang; men neppes var hun færdig med den sidste Linje, før de saa, hvorledes Grenene foran dem langsomt bøiedes fra hverandre, og Hovedet af en Mand tittede frem for at se ind i Hulen. Det var et brunt, solbrændt, reinet Ansigt; hun kendte det meget vel; men hun vilde nødig se det, og i dette Øieblik fulgte det hende med Angst og Græ.

Jsmoel laa paa Knæ ved den endnu rygende Pld og sølte med sine Fingerspidse paa Eggene under Asken. Saa optagen var han dermed, at han ikke lagde Mærke til, hvorledes det grønne dæmrende Lys blev dunklere, idet Skovopsynsmanden bukkede sig ned foran Indgangen. Med et forniøet Smil tog Gutten et af Eggene frem fra det varme Løse. „Dette her er færdigt, Else,“ raabte han munter.

„Hvad er færdigt?“ raabte Ruffin med en grov Stemme ved Siden af ham. „Jeg saa Røgen trænge sig ud, din unge Skurk, og jeg kom for at se, hvad Ugoqn det er du gjør. Svad? Jasanag, Jasanag! Var der intet andet godt nok til din Middag?“

Jsmoel laa ubevegelig paa Knæ og laa ligbleg af Skrak op i Ansigtet paa den vrede og triumferende Opsynsmand.

Hvad skulde han sige? Der laa

2Eggene midt i Asken; han kunde ikke engang slippe det ene, som han holdt i sin udstrakte Haand. Han var som bedøvet, kunde hverken røre sig eller tale. Han havde ingen Ret til Eggene; de var stjålene; men han havde ikke tænkt derpaa, da Else fremsjæte sit barnlige Pusse.

„Jeg formoder, du forstaar,“ sagde Ruffin meget eftertrykkelig, som om ethvert Ord var beregnet paa at berøve ham ethvert Haab, „at jeg for denne din Ugjerning vil bringe dig i Fængsel.“

„O, nei, o, nei!“ raabte Else i sin Hjerteangst. „vi vidste ikke, at vi gjorde Uret, ikke sandt, Jsmoel? Eggene laa paa Jorden, og vi kunde godt have traadt dem istykker.“

„Det er ikke dig, men den unge Skurk,“ fortsatte Ruffin. „Du maa ogsaa sandsynligvis frem for Retten; men han vil jeg bringe bag Laas og Lulle, fordi han driver Bildtvæveri og Skjellet. Jeg har alle rede ofte jagt til Gudseieren, og nu vil han tro mig.“

Med engang udbros Jsmoel i en lydlig og bitter Graad, som lød gjennem Hulen og blev forstærket ved det dunpe Ekko fra de gamle Stenkrud.

„O, hvad vil Moder sige, naar hun faar høre dette?“ jamrede han.

„Og hvad vil Fader sige?“ sagde Ruffin spottende, „og Broder Humphrey? Vi vil sørge for, at du ikke boger op til en Druffenbolt og Skam for hele Sognet, ligesom de er det min lille Knegt. Kom med! Else, du gaar hjem til din Moder og siger hende, at hun en anden Gang maa tage sig vare for, hvilket Selvfad du søger. Godsherren vil nu tro mig.“

Med disse Ord drog han Jsmoel ud af Hulen, tog derpaa en stærk Taugstump ud af sin Løkke og lovede et Slags Haandlaan af den, med hvilken han bandt Jsmoel fast til sig.

Else fulgte dem hulkende lige til den hvide, stævede Landvej, som førte til Upton, hvor der var en Politistation, og efter at hun saa sørgmodig havde seet efter dem, indtil de forsvandt for hendes Blifte, vendte hun bekymret og trøstesløs hjem til sin Moder.

3.

Lørdag og Søndag.

Ruth havde hele Dagen været beskæftiget med det anstrængende Arbejde at spæde op Tidler. Men mangengang saa hun mod den grønne Skog, hvor Jsmoel og Else legede, og tilbagefaldte i sin Erindring lignende fjeldne Fjeldage, hun ogsaa havde hørt i sin Ungdom.

Tanken paa Børnens Fornæelse lettede hendes Arbejde, og skjønt hun var adskillig træt, da hun hørte

Taarubret flaa, og hun kunde forlade sit Arbejde paa Mærken, gik hun dog hurtigt og muntert langs Gjerdet for desto før at naa hjem.

Else og Jsmoel maatte vist være fultne, førend hun kunde saa færdig Tøben, og som en foregen Vækerbidfien for dem begge havde Fru Chipchase lovet hende noget Kjørnetæll til Aftensmaden.

Der var en velgjørende Opvæntning i Ruths Sind; men paa samme Tid blandede der sig tillige i Glæden en ubestemt Uro. Jsmoel var naaet op i den Alder, at han snart ikke mere var Barn, han skulde nu træde ind i Ungdomsalderens haarde Færet og Pligter, hin forlige Alder, i hvilken hun havde tabt alle sine andre Børn. Han skulde snart bort fra hendes moderlig skjærmende Vinger, lige hne jmaa knapt skjelværdige Hjardefmutter, som koldrede og slagrede omkring mellem Tornhækfene.

Hendes andre Søner og Døtre syntes ikke langre at bekymre sig stort om sit fattige hjem, ligesom Jngleungerne fra dette Aar jo ikke næste Aar vil bryde sig videre om det gamle Hede.

Men Jsmoel var ikke som de andre Sødfænde, der alle slængede paa sin Fader og betragtede sin Moder som en Slavinde, som maatte trælle for alle de andre. Hun bebreidede sig ofte, at hun ikke havde været dem en saa god Moder, som hun burde; men i deres Opværet var hendes Tro paa Herren ikke saa levende som nu. Hvor underlig god var ikke Gud mod hende, at han havde skjænket hende en saadan Sø som Jsmoel nu, da hun var en træt, adslidt Kone med grov Haar.

Fru Chipchase fødte Ruth store, brune Arus med Kjørnetæll og gav hende ogsaa nogle Steer Tø. Hun saa gjerne hos sig Ruth, den stikherdige og barnløse Kone, og blev endnu et Øieblik staaende ved Tøren for at velse nogle Ord med hende.

„Sørg for, at Jsmoel er her imorgen i betimelig Tid; thi min Mand er meget usig paa det.“

„Det skal sikkert ske,“ sagde Ruth med usikker Stemme. „Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal takke baade Dem og Deres Mand for, at I tager ham. Jeg ved, at det paa den Maade kan blive noget af ham; og han er en brav Gut, Fru, Gud velsigne ham!“

Det var ikke ofte, at Ruth talte saa mange Ord undtagen til Jsmoel. Dog, hendes Hjerte var fuldt. Forpagterens Hus var nok saa tarveligt; men alt havde dog Prag af landlig Velstand, hvilket hun for første Gang syntes at have en Følelse af, som om ogsaa hun nu skulde have en Andel deri.

Hun stod ved Skjælfendøren og

kunde se det store BOrd, ved hvilket Zamael skulde spise, og ved hvilket nu netop en Tjenestegut sad og gjorde sig til gode af et stort BOrd, som fyldtes fra en svar Jernskedel, der hang over Jden. Lugten af den gode Suppe trængte hen til hende, hvor hun stod, og syntes at love, at Zamael vilde være op til en kraftig sund Mand, naar han altid kunde saa lille sin Hunger ved saa god Kost.

„De hungrende fylder han med gode Gaver,“ hviskede hun sagte, idet hun tog op sin brune straffe og med et høfligt Farvel vendte sig for at gaa.

„Nith Medway,“ ifrog en høj, bæstl Stemme borte fra den anden Ende af Forpagterens Gaard, „Rutlin, Vokshusmanden, har bragt Zamael i Fængsel, fordi han har stjålet Fasaneg i Skoven.“

„Der kommer min Mand hjem,“ roabte fru Chipchase. „Hvad er det, han raaber Ruth?“

Ruth stod endnu der med et Smil over sine Læber; men det tabte sig, da hun forstod Meningen af hans Ord. Hinderen blev fjert, og Solen lagde sig for hende; hun grebes af Svimmelhed, saant Jorden begyndte at valse under hendes Fødder. Det lydelige Klask, hvormed den brune straffe, der gled hende af Hænderne, faldt ned paa Stenene i hundrede Stykker, bragte hende til Bevidsthed igjen.

„Hvad er paa færde!“ ifrogte fru Chipchase, idet hun lode til Døren, leu hendes Hjerteslag netop havde naaet.

„Jule godt paa færde!“ svarede hun. „Der er net nye Hjerteslag, som Mandag Morgen skulde tiltræde sin Tjeneste, formiddels Biddingsbragt i Fængsel. Rutlin overrokkede Zamael og Uffe, medens de i Skoven stegte Veg, Fasaneg, som er stjalet fra Kisten. Der er ingen Udflugt til, at han kommer løs; thi Godeherren er opfat paa sit Bilde, og Rutlin loverger paa, at han vil gjøre Zamael usslodelig, saa at han ikke længere gler nogen Uagva. Det gjer mig endt for Dem, Ruth, at De skal have en loadan Mand og sig Familie. Jeg træde, at Zamael skulde blive deres Trøst i Alderdommen. Men Gullen havde nok andet Hænde, der er ingen Udflugt.“

„Det var intet andet end en Varnestrog,“ sagde fru Chipchase. „Hvordan ethvert Bort vilde gjere. Zamael har aldrig stjålet et eneste Veg, naar jeg har ladet ham samle ind for mig. Han er en grundterlig Gut, jeg er ganske overbevist derom.“

„Hjertelig Tak, Madam,“ hviskede Ruth, idet hun begyndte sig paa Beien, og langsomt, med hølet Hoved og rullende Tera hæbte sig hjemover.

„Over tungt hules ikke pludselig hendes Jertt War af hvile paa hende?

Over besværlig var ikke den Bei, hun saa mange hundrede Gange havde gaaet i altflags Veir for at eruvre sig selv og Zamael! Var hun halvblind, fordi alt saa saa mørkt ud? Og hvor var det blevet af alle de glæde Loner denne Sommeraften.

Der saa ligesom en Bedrøvelse og Dvale over hende, indtil hun kom til sig selv igjen, idet hun forsøgte at stifte den gamle Nøgel ind i Nøgleskullet paa Døren til sin fattige Døtte, det Hjem, som Zamael endnu aldrig havde været borte fra en eneste Nat. Denne Nat kom han ikke hjem.

(Fortf.)

Det sidste Ord.

En tykt Boudesjen led af Kræft paa Tungen og kom til det berømte Universitet i Bonn for at opereres. Operationen udførtes af den dygtigste Professor i Lægekunsten, og en talrig Skare af medicinstudierende havde indfundet sig. Sige for Operationen meddelte Professoren den søge, at han maatte være forberedt paa at miste Tælens Brug, selv om det skulde lykkes at befri ham fra Kræftskaden. „Derfor De endnu har noget Puste at udtale,“ sagde han til Boudesjen, „saa gjer det nu. Og betænk, at det bliver det sidste Ord, De haar udtale i Deres Liv; efter Operationen kommer De til at være og forblive stum.“ Alle lyttede spændt efter sidste Ord, den stoffors unge Mand skulde udtale. Han lænsede et Øieblik sit Hoved, men saa led det snart og fuldkonende fra hans Læber: „Sveet være Jesus Kristus!“ Den omstaaende Skare blev greben af en dyb Bevægelse; selv paa den store Læges Kinder kom der Tårer. Det gik, som han havde sagt: Kræftskaden blev fjernet, men den unge Mand blev stum. Men ikke for bestandig. Den Time kommer vist for ham, da den rette Læge skal tale til ham sit almagtige Effekte, og hans Tunge løses til evig Pris.

Som man saer, saa høster man.

„Over gammel er Gatten?“ ifrogter Konduktøren en Dame, som var gaaet ombord paa Trinet med sin lille Søn, men bare havde kjøbt Billet for sig selv. „Dødsfærdige Mar,“ var Svaret. Konduktøren monstret den kraftige Gut med vantro Mine. „Du ser mere ud som en Jernmarling,“ siger han saa langsomt og mistroisk. Damen fatter op et bredt Ansigt. „Jeg kan sige Dem, at han endnu ikke er fire Mar gammel,“ og idet hun vender sig til Barnet ifrogter hun med en berøgen Betoning: „Over gammel er du, Willy?“ Gatten, som halvt nysgjerrig, halvt ærgert har hørt paa denne Ordveksel,

bliver først rød og fremstammer saa, idet han afvekslende ser paa Konduktøren og saa paa Moderen: „Tre Mar,“ Konduktøren ryster paa Hovedet, men gaar sin Bei.

Jem Mar er gaaet hen. Mar Dame klager sin Nød for en Veninde. Willy volder hende bare Sorg og Fortrød. Han lyver, saa det staar efter. Alle Formaninger, Trusler og Progl hjælper ikke; man kan aldrig sette Vid til, hvad han siger. „Er det ikke mærkværdigt?“ sukker Moderen; „da han var liden, kom aldrig en Mandhed over hans Læber; han er blevet loadan i de allerfjerdte Mar.“

Men det noensinde falder hende ind, at hun selv har opdraget sit Barn til at blive en Løguer, bare for nu og da at spare nogle Cents?

Forfent.

En Mand stod en Vinterdag ved Bredden af Klagaraskoden lige overfor det nægtige Fjeld og betragtede de svarte Jemasser paa deres Fart nedover mod Dybet. Da saa han pludselig en prægtig Fru sjaa ned i Øjet af et Bam, som var strosset ind i et Jøstykke. Fruen blev staaende paa Rammet, mens dette drev nedover og løstede af og til stolt sit Hoved som vilde den sige: „Jeg driver nedover hemmasd Jæren; men jeg ved, hvad jeg gjer; jeg skal sig væk, før det er for sent.“

Da saa Jøstøffet kom til Jøsten, tog Fruen sig sammen og udbrode sine kraftige Svinger til Fjagt. Men se, mens den gjorde sig til gode med Bammet's Hjød, var dens Fødder frosne fast i Bammet's Ud. Den strakte sig og ifrog og slog med Svingerne paa Jfen af alle Kræfter; men det hjalp altsammen intet. Før den kunde rive sig løs, var det udover faldet, ned i Dybet og Døden.

Kan du lære dig et bedre Billede af Belystningen, Bedrageren, Dranferen, — af enhver, som begynder at gjere det, som andt er, i den Tanke, at han skal holde op, før han kommer for langt?

Oplag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency
Billetter paa alle første Klasses Linier
VISELL & EKBERG
1308 Pacific Avenue
Tacoma — | Wash.

Alterbilleder
Vortmatter og Landstads
malterier udføres godt og
billigt. Vi betale garantien. Vi har
de bedste Hædelsinger baret. Skriv eller bestil til
Arne Berger, Artist.
344 Wash. Str., — Portland, Oreg.

Standinarivist
Begravelsesbureau
C. O. LYNN.
Telefon Main 1700.
GAFFNEY & LYNN.
945 Tacoma Ave.

Du iparer 10c til 50c paa hvert Par Sko, om du kjober hos Smith Henriksen Shoe Company, 936 Pacific Ave. Tacoma. Fløst talen. "em Herald".

SAM CROW

House Furnishing Company.
Complete udval
Linolums, Carpets, Støbler, ovns og crockery, 225-27-29 RIVERSIDE AVE, WASH
SPOKANE Telephone Main 2494

KLAEBOE DRUG CO.
(Incorporated)
Var Specialitet er at udgjere Recepter meddeltet fra de færdigste Læge. Stanwood, Wash.

The Post Office
Confectionary Store.
Everything in our line, Large stock of latest and standard stationery
D. CARL PEARSON,
Stanwood, Wash.

Geo. J. Ketchum
Dry Goods, Books, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail, Stanwood, Wash.

Dr. McEachern, M.D.
Stanwood, Wash.

J.T. WAGNESS
PHOTOGRAP ER
Latest and up to date work
STANWOOD, Wash.

ENGER & JESDAHL
Klædeshandlere
Er det næste Hovedkvarter i Everett
1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons
Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers
PHONE: — Office Main 106
Residence — | Red 3081
Main 2812
Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1655 Elk St. Bellingham, Wn

DR. L. N. JACOBSEN
Norsk Læge og Kirurg
Kontortid 10—12, 2—4 og 7—8
Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg Seattle, Wash.
Office Phones—Main 6177; Ind. 3202
Residence: Ind. 3030.

"Pacific Herald."

Ugentligt Ugeblad, a religious weekly, båret af Verdenshistorien for Pacific-Østlandet af den Nordlige Spanske ved en Familie.

Indsendt at the post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Alt skrevende Redaktionen indskrives til H. O. Hjerte, 1818 Donohue Row, South Bellingham, Wash.

Alle Nyheder, Beskrivelser og Artikler sendes til Posten One P. O. Box, 1701 So. J St., Tacoma, Wash.

Alt skrevende dette Bladts Forretning bærer af Posten P. O. Tjeneret.

Erre skrevende "Pacific Herald", Stanwood, Wash., vil naa dem.

Bladet koster

For Karet .....\$ .75
For Karet til Canada..... 1.00
For Karet til Norge 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Søndagen i Menneskelivet.

En Professor i Lykkland afsluttede engang sine Forelæsninger for Sommerferien med følgende Afslutningsord til sine Tilhørere: "Eg nu rejser I hjem. Mange blandt eder har lang Vej. Om I nu vilde foreslå eller denne Vej som en lang, smukt Gade, langs hvilken der ingen Værelighed var til at saa Rad eller Drille eller Dulle, vilde det da ikke være en frugtelig Rejse. En saadan gde, for Gade er Menneskelivet, hvor man foragter Søndagen og Gudstjenesten. Søndagen er Guds Herberget paa Jordens. Uden den vilde være stoffars Sjæle forsmagle og ondtomme paa Jorden, der ofte er lang." — Det var et godt Afslutningsord. Hvis Tilhørerne tog dette Ord til Hjertet og troelig bemærkede Søndagen til at høre og lære Guds Ord, det dorebare Evangelium, til sine Sjæles Frelse, da kunde de senere saa den bedste Afslutning paa sin Vælgingsgang gennem dette Jordeliv.

Naturvidenskab og Tro paa Gud.

Kuidentens Naturforskere er vistnok for det meste Gudsfornegetere og vil ikke mere overleende, hvad skrevet naar i Rom, 1, 19, 20: "Thi det, som man kan vide om Gud, er aabenbaret dem det; Thi hans usynlige Væsen, haade hans evige Kraft og Gudsdommelighed, seer fra Verdens Skabels af, Idet de fortaæ af Gjerningerne, saa at de har ingen Udskyldning." Ja de paastaar endog, at det er netop deres Forskninger i Naturen, som

har bragt dem til at opgive Troen paa, at der er en Gud til. Men der har dog været mere end en blandt de flere og hauebrændende i Naturforskningens Verden, som ligesom har befyndt, at de ved sine Undersøgelser i Naturen er blevet styrket i Troen paa den alvise Gud, Skaberens og Opholderens. Saadanne har i Virkeligheden istemt Ordene i den 101de Salme, der som ingen anden synger Herrens Pris ud af Naturens Bog: "Hvor mange er dine Gjerninger, Herre! Du gjorde dem alle viselig; Jorden er fuld af dine Verker." Vi hidfortæller nogle Udvalgte, der nemlig blev sammenstillet af en Troens Forsvarer. Det er fra den berømte stjernefærdige Jabs. Kepler, det Ord stammer: "I Skabningen griber jeg Gud ligesom med Haenderne." Agassiz, befyndt for sin Kundskab om Fiske og Jordfloden, kaldte Naturvidenskab en Overføttelse af Skaberens Tanker til det menneskelige Forog. Den berømte stjernefærdige, Kepler, har sagt: "En egte Naturforsker kan ikke være en Gudsfornegeter. Thi den, der stuer saa dybt ind i Guds Verker, som vi gjør, har Afsættelse til at beundre hans Alvidshed og evige Ordning og naa jo dermed høre naar for en højere Rands Styrelse." Karl Ritter, Grundlæggeren af den geografiske Videnskab, skrev i et Album som Udtryk for sin Verdensanskuelse disse Ord af den 10de Salme: "Himlens fortæller Guds Vær, og Opvevningen fortæller hans Hænderes Gjerning." Og i Indledningen til de berømte "kemiske Verne" af den store kemiker, Justus von Liebig, staar følgende Sætninger: "Verden er et høiere Væsens Almagts og Videns Historie. Kjendskab til Naturen er Veien til Beundring af Skaberens Størhed; den giver os de rette Midler til at anskueliggjøre Guds Majestet. Uden Kjendskab til Naturlovene og Naturfænelserne i Naturen staaer den menneskelige Haand under Forsøget paa at gjøre sig en Forestilling om Skaberens Størhed og ugrundelige Viddom; thi alt, hvad den mest levende Indbildningskraft og den højeste Kunddommelighed kan udvænke, eller sig, naar det holdes sammen med Virkeligheden, som en broget Tæppeballe, der spiller i alle Regnbuens Farver." Om Gud som Frelser og Fortjener taler Naturens Bog vistnok ikke. Som saadan har Gud gloet sig tilkendte alene i Skriftens Bog, i Evangeliet om Jesus Kristus, ved hvem den Heuelighed er aabenbaret og ved de profetiske Skrifter etter den evige Guds Befaling kundgjort for alle Hedninger til Troens Lydighed. — "Der Lutheraner."

Kristelig Visdom i Tro og Være.

Roet og godt, som St. Paulus siger Gal. 1, 8: "Selv om vi eller en Engel fra Himmelen prædiker et andet Evangelium for eder end det, vi have prædikeret for eder, han være forbandet!" saaledes siger ogsaa jeg her: Du maa i denne og alle andre Sager staa selv fast paa Guds Ord, at en ogsaa jeg blev en Daare (hvod Gud forbyde; og tilbagefaldte og fornytede min Være, at ikke du derfor forlader den, men siger: Om ogsaa Luther selv eller en Engel fra Himmelen lærer anderledes, saa være han forbandet. Thi du maa ikke være Luthers, men Kristi Discipel; og det er ikke nok, at du siger, Luther, Petrus eller Paulus har sagt det, men du maa hos dig selv føle Kristus selv i din Samvittighed og indvortes uroffelig fornemme, at det er Guds Ord, om saa end al Verden tred derimod. Saalænge du ikke har denne Følelse, saalænge har du viselig endnu ikke smagt Guds Ord, men hænger endnu med Prene ved Menneskers Mund eller Pen, og ikke af Hjertets Grund ved Ordet; og du ved da endnu ikke, hvad det vil sige, Mat. 23, 10: "I skulle ikke lade eder føde Veilebere; thi En er eders Veileder, Kristus." Denne Væster lærer i Hjertet, dog ved sin Prædikanter udvortes Ord, som driver det ind i Prene; men Kristus driver det ind i Hjertet. — (Luther, 18, 190).

Helt eller Ilet ikke.

Vader os give visse Akt paa vort troslose Hjerte, at det ikke spiller os et slemt Puds. Skriften taler om saadanne Mennesker, som have profeteret i Jesu Navn, gjort store Gjerninger, uddrevet Dæmle, spilt og drulset med Herren, ja endog ladet deres eget Væsen brænde, og dog fjender han, som fjender Sine, ikke disse, fordi de ikke vilde sjenke den Alværlighed, som ubetinget hengiver sig til Herren og afslugger ogsaa det sidste Paaud, hoormed vi ere laanfede til vort gamle barmhjertige Jø og de skabte Ring.

Verden fraver til Dynastien af sine Formaal bestaaende Mand, der have truffet sig Kalg, og som vide, hvad de ville, og med al Røgt og Billigsterke forsøge og gennemføre sine Forhaender. Folk, som ere saa halvt om halvt, Folk, som ere uklare, usikre og vakkende, stoder den bort; og med Rette. Skulde da vor store Konge, som giver en bedre Væ end Verden, stulde ikke han ogsaa kunne gjøre Forordning paa hele, bestemt, energiske Tjenere. Sandelig kan han det, og som vi have jet, han gjør det ogsaa. "Min Søn, giv mig dit Hjerte," dit hele Hjerte, giv mig

det villigt og giv mig det helt, eller bepalde det helt for dig selv. Alene en fuld Hengivelse medfører Fred og Fjernedighed, og noget andet end et helt Offer tager Gud ikke imod. Her gjælder Ordprøget: halvt Guds, — helt Salans! det kunde ogsaa siges: Guds eller Ilet ikke Guds! eller som Digteren siger:

Om med et Hølsjtraa du til Verden bindes,

Om med en Kæmpe den dig bindet har, Et og det Samme det for Gud skal findes.

Thi kun naar fuldt og helt din Haand Er frigjort fra hvert Sjæles Paaud, kan Fred og Frelse findes.

I vor Tid behøves der mere end nogensinde en klar, bestemt og afgjort Holdning. De, som have et delt Hjerte, have vistnok aldrig spillet nogen Rolle; hvortil i Himmelen eller paa Jorden skulle de agtes for Raar. Men fortig i vor Tid er det en uafselig Forordning til Alle, at enhver taler Røften og lever til rette Ting, ogsaa i religiøse Ting. Vidrig i de 1800 Aar, hvortil Kristendommen er bleven forsvundet i Verden, har det været saaledes som nu: — at nemlig Hundrethulender af dem, som dog ere hørt til Kristi Navn, ganske aabenbære, at de ikke vilde have noget med Kristendommen, at gjøre, eller i det Mindste ikke med den apostoliske Kristendom, men kun med en faadan, som de selv have laet sig af nogle Stykker og Stumper af Evangelierne.

Aaben og frit udtaler Vantroen sig; men vil end ikke mere have Skinnet af at være det, som man dog ikke er. Stedse mere aaben og frit træder ogsaa Hill og her de gamle skriftne frem og erklære uden Tøvsmaal, hvad de holde fast ved, og hvor de vilde hen. Og denne aaben, fri Fremtræden, dette afgjorte enten — eller, er trods de store Farer, som ere forbundne dermed, et stort Fremskridt.

Ku mene desværre ulovlige af vor Tids Vær, at den rette Farve paa det religiøse Omraade er ingen Farve at have, hvortil Ilet eller foug, med andre Ord: "Det er et Regn paa Dummelse, naar man Ilet ikke mere besvarer sig om Kristendom, Kirke og Bibel."

Og paa sin Bis have de Ilet; thi for disse høit Dødsste, som vi træffe i alle Samfundslag, er Religion og Kristendom kun Hjernespind, Spøgesser, Udiateller, Bedragerier — Ord, som høte fortællende kommer. Nu, lad disse og andre Hæve sine Afguder helt saalænge, indtil den Skiltes værdige Paaud rører ogsaa ved dem, — men vi vilde ogsaa helt Hæve vor Herre og Konge paa Herlighed.

dens Throne, helt overgive Hjertet til ham.

Saadanne Kristne, som ere helt, det de ere, vil Verden ogsaa uetop derfor respektere, selv om den ogsaa hader dem og argreter sig over dem; just disse og ingen Andre vilde dog altid være Saltet og Volet i Verden. Saa skal det derfor være: „Hjerte for Hjerte,“ vort Hjerte helt for ham, fordi han helt har givet os sit Hjerte. Det er vistnok ikke gjort med en Sang, det er en lang Vel, paa hvilken der stoder mange Laarer, en Vel saa lang, som „den trænge Vel“ er lang.

Men vi ville jo heller ikke være færdige Kristne, men kun energiske, klare, bestemte Kristne, som vide, hvad de ville. Nei, ikke færdige! Ivertimod arme Bøggudere, svage Skolebørn, men som med fuldt Mægtighed sig i den himmelske Videnskab, og som vide, at deres belliger Lærer vil føre dem fra Kraft til Kraft, fra Sandhed til Sandhed, at han vil være stærk just i deres Svaghed, barmhjertig og taalmodig lige overfor deres Feil, og at han ikke vil blive træt, førend de ere blevene helt forklarede til Rigdom med ham og deltagende i hans Herligheds Rødder.

Se der Maalet for Jesu Skole! Og Disciplinens Væn, som Dag og Nat skal tone gennem deres Sjæl, hvorledes lyder den? Hør til Slutning hvorledes den lyder:

Tog den, hvad stiller mig fra dig. Og giv, hvad søger mig til dig! Mit Hjerte, Herre, tog fra mig. At helt jeg saa kan hente dig!

—(Mt.)

At sige Amen.

At sige Amen er dog vel den letteste og simpleste Forretning, tænker mange. Ikke desto mindre er der meget saa, som kan den kunst, skriver Sogneprest Theod. Wieland i „Aster og Bærens Budstikke.“

Jeg vil ikke her tale om Fadderens Pligter overfor Barnet, deres Bidragspligt, om Barnets Daad nogensteds skulde drages i Tvil, deres Forpligtelse til at bede for Barnet og deres under visse Omstændigheder indtrædende Forpligtelse til at sørge for Barnets Opførelse i den kristelige Børnelærdom.

Skad jeg her vil sige Lov til at bede saa, er bare Deltagelsen i selve Daadhandlingen fra Fadderens Side. De fleste antager stensigelig, at de intet andet har at gøre end være stumme Bidner til Handlingen. Saaledes forholder det sig indtil videre det ikke! Man vil kunne overbevise sig deraf ved at læse citer i Aftalestet under Afsluttet: „Kirkelige Handlinger.“ Man vil der se, at Fadderne skal svare „Amen“ efter alle de

Bønner og Psalmer, som fremføres og udtales under Forretningen — sammen med Kirkesangeren.

Det er ingenlunde nogen liden Sigt. Det vidner om, at Fadderne følger Handlingen med Opmerksomhed, og at de gøre alle Bønner og Psalmer til sine egne Bønner og Psalmer. „Amen“ er nemlig ingen tom Våd, men indeholder — som og har indeholde et troende Hjertes fortrængningsfulde Visdom om, at Gud hører og hørhører. Og et sandt hjertelig ment og udtalt „Amen“ vidner om, at vedkommende Fadder bærer Barnet frem for Gud. Ved det fra Fadderens Herstemning og samstemning udtalte „Amen“ har Børnedaadens Karakteren af at være en Menigheds-handling, og ikke bare en Prestens embedsmæssige Forretning. Helt Handlingen naar Liv og Bevægelighed. Den samme Deltagelse var det, Keres vilde sige, naar han forordner, at „alt Folket skal svare Amen!“ (5 Mos, 27, 15—26).

Det er ogsaa vel stemmende med Guds Ord og en ligesom Udbydelsespligt overfor vort Kirkeritual at iagttage dette. Og det er saare let at efterkomme. Der skal kun en Sunde Agtpaaagivenhed til — man behøver blot at give sig paa Kirkesangeren og stemme i, naar han udtaler sit „Amen.“

Det har Redskaberne heraf sagt at saa udsigteligt Sang paa Sang ved Daadhandlingen i Kirken. Det har ogsaa tilføjet tilføjet — dog aldrig helt ud. De fleste er med i Bønnerne, saalange Presten naar vrede i Kirken, men forklammer, naar Presten træder op til Døbefonten. Og saa efter selve Daadhandlingen: „Jeg dybder dig i Faderens og Sønens og den Helligaandede Aand“ skal nemlig Fadderne og Kirkesangeren holde ind med sit „Amen“ — og saa fremdeles lige indtil det sidste: „Fred være med eder,“ som udtales til Fadderne. Disse sluttes saaledes hele Handlingen med det Pusle, at Herrens Fred man følge dem selv, og med Forvisning om, at saa skal se — jaare vasser!

Det er indretning for dem, som muligens er uskyldige med, hvad der forlanges af Fadderne.—(Mt.)

Til Forældre og Lærere.

Et Barn er fra Gud en Guds, som venter paa at løses af den Verden. Vi maa kunne styre os selv, for vi kunne store vore Børn.

Lær dine Børn at have Agtelse for de Eldre og for sig selv.

Kaarfølelse du ser en denken Mand, hør det minde dig om, at enhver Træng i Verden er udslut for Jore.

Et Barns Hjerte er som en god Jordbund; den første Sæd, som jaad

deri, tager dens første Kraft, enten det Gode eller det Onde.

Den Naade, hvorpaa et Barn udfører sine smaa Pligter, viser os, hvor der er noget Godt, som maa styrkes, eller noget Ondt, som maa bekæmpes.

Derfor et Barn opdager, at det kan saa af den ene af Forældrene, hvad det ikke kan saa af den anden, vil det snart lære at være uldig mod den begge.

Lad os passe paa at lære vore Børn saa lidt som mulig af den Slags, som de senere helst maa glemme. Et eneste uheldigt Ord kan for bestandig efterlade en mørk Plet paa et Barns Sjæl.

Det Ordene søger Barnet efter Munden eller Svinden. Børn have et stort og gennemtrængende Blik; de se efter, hvad der er sandt og virkeligt.

I Hjem, hvor Kristendommen hersker, mitter Kirken Hvidens Børnene, men i de Huse, hvor der kun er en lunkent Gudsdygt, kunne vi maatte nok holde paa Forældrene, men vi miste lidt Børnene.

En fortjent Ros, der bliver ydet i rette Tid, er mere værd end en hel Strøm af Skænd. Det Sidste har omtrent samme Virkning paa Børn, som en Angelduge paa unge Planter —(Mt. 9.)

Den Hellig Aands Virkning i Sjælen.

„Jeg vil gude Vand over de tørre, og Strømme over det tørre.“ — Jes. 41, 3.

Naar det gik som i Elias Dage, at det ikke regnede i tre Aar og seks Maanedes, og der saa paa engang som en mild og frugtbar Regn, som drogte Betsignelse over alt, men der dog var en Mand, hvis Ager ikke fik en Draabe, da maatte han vel dog anse det for en stor Guds Maffie, og for et Tegne paa Herrens Naade, og græde og sørge derover. Men større, ja tulinde Gange større Grund dertil havde den, som aldrig såtte den Helligaandede solige Virkninger i sit Hjerte, men faldt og uskyldig som den tørre og stenede Ager, aldrig smagte Aandens overvæltede Trøst.

Men Skylden er ikke Guds, men Menneskenes egen, thi han vil gjerne udgode sin Aand over alt Hæd; men Menneskets Hjerte er alt for fuldt af Verden til at tage mod Aandens Gaver, og skal der være Blods for Gud, maa Hjertet renses fra Verden ved Tro og Bøn.

Sæng derfor dit Hjerte ene ved Gud, da skal han komme til dig og falde dit Hjerte. Og lad ikke Egenhæderlighed eller Selvrædighed forstyrre det gode Værk, at det ikke skal gaa, som naar en Messer har begyndt paa et stort og herligt Værk, og der

saa kommer et Børn og forberver det hele. Thi sandan bærer den sig ud, der tilskrives sig, hvad Guds er, og rojer sig deraf; thi han forstyrret den Helligaandede Ojering og bider sig ind, at alt i ham er guddommeligt, og det Hant han dog i Grundten kun gjør, hvad han selv lytter; thi vi ved jo nok, at hvad vi saa gøre, ere vi umyttige Tjenere, og altsaa er af vor egen Ojering umyttig.

Saa meget Gud er bedre end af Skabningen, saa meget er hans Ojering bedre end af menneskelig Ojering og Være. Men vil du have, at han skal virke i dig, da maa du give ham Rum; skal han tale i dig, maa alt andet tie stille. Men pas paa at du lærer at Hæne imellem, hvad Gud siger dig, og hvad Hæd og Blod hviiser dig i Dret.

Lad du virkelig, at Guds Aand skal virke i dig, maa du aldrig lade dig beberste af Egenhæderlighed, og Dukt til denne Verden, thi ellers kan Guds Aand værten de eller virke i dig, og med Taalmodighed maa du læge mod at Trængsel som sendt fra Gud, hvorved han vil drage dig til sig og gøre dig modtagelig for hans gode Gaver.

Lad din Ojering se i Hæderlighed, Gud til Lov og Være og Rædten til Rette, da ser den i Gud og i den Hellig Aand.

Jesu! lad din Aand drive mig til al god Ojering, og lad mig give dig Heren for alle Ting.

Johan Krudt.

Skad er det egentlig, som stiller dig fra „Verden?“

Etik to Kennelser ved Siden af hinanden, at hvilke det ene har Jesu Kristi Liv, det andet ikke; hvilken Rigdom imellem dem, og dog hvilken Forskjel! Det forselige eller naturlige Liv har de tilfælles, og enhver af dem hviiser og drifter, lever og vanger, taler og bevæger sig; Forntiens Liv, og enhver af dem tænker, gjør Bemærkninger, slutter og dømmer; Hølellernes Liv, og enhver af dem har Egteskille, Børn, Elagt og Venner, som han elsker med trosfast Alvorlighed; det moralske eller ledelige Liv, og enhver af dem har i sit Indre en Samvittighed, der vidner med dem, og „Touler, der indgårdes anslager og forsvorer hoerandre“ (Rom. 2, 15); ja selv et religiøst Liv, saa enhver af dem kan have visse fromme Tjenester, læse Skriften, bede, Nægt og Afien og biddene den offentlige Gudsdygtelse. Skad er det da, der gjør Forskellen hos dem? Intet uden Guds Aand, der har gennemtrængt og beslelet den ene, men intet den anden savner; intet uden Helligaandede Vil, der hos den ene er vendt mod Himmelen og Engelen og hos

den anden mod Jorden og det timelige; Intet uden Raaden traadt istedenfor Bredden, det evige Liv istedenfor den evige Død, Mandens Herredømme istedenfor Djævelens Tyranni, Guds Trøst istedenfor Verdens kalde Opnærkning; Intet uden Faderen, Sønnen og den Helligaand her tilstede, manglende blot; Intet uden alt! Det næmrende Menneske, der ikke har Sans for Livet, skønner ikke paa denne indvortes Hæftselighed, forbi den er usynlig; og dog er Verden selv, Hønt Verden, undertiden udsøgt til at føle og behænde den paa sin Moade (Job. 17, 21, 23). Men den aandelige, der hører „de Ord, som den Helligaand læser“ (1 Kor. 2, 13), erkjender, at den troende har et Liv, der er elendommeligt for ham; et nyt Liv, hvori han ikke kan være indtrædt uden ved en ny Fødsel, en ny Skabelse (2 Kor. 5, 17). Han er saaledes gaaet over fra Tuden til Livet (1 Job. 3, 14). — „Dimit.“

En Ven.

Hedenstaaende lidholdelige Ven af Jemken vil vistelig være mange til Hjælp.

„Derre, jeg fortaar ikke, hvad jeg burde bede om af Dig. Du alene ved, hvad jeg trænger til. Du elsker mig mere, end jeg fortaar at elske mig selv.“

„O, Fader! Giv dit Barn det, som det selv ikke ved, hvorledes det skal bede om. Jeg tør ikke bede om Rens eller Trøst. Jeg kan kun fremskaffe mig selv for Dig. Jeg anbrer mit Hjerte for Dig.“

„Se min Trængsel, som jeg selv ikke kjender; se, og handle Du ifølge din milde Barmhertighed.“

„Staa eller laug; vedbø mig eller reis mig op. Jeg oplyser alle dine Raadslutninger uden at kjende dem; jeg er stille, jeg fremskaffer mig selv til Offer; jeg overgiver mig til Dig; jeg begjærer intet andet end at fuldkomme Din Vilje. Vær mig at bede; bed Du selv i mig.“ — Jett fra Engelst for Herald af C.

Troen er en stor Guds Gave.

Raar Gud skaber Troen i Mennesket, som er det en større Gjerning, end om han igjen skaber Himmel og Jord. — (Cuther 11, 185.)

Troen fremkommer i vore Hjertter ikke først da, naar vi tænke og grunde derpaa, eller naar vi vilde; men den Helligaand kommer til Enboer, hvorm Troen paa Kristus skabes, i Hæftsel med sin ubearbejdede og forborgne Virkning, ved den blotte Dærelse af Ordet, uden nogen ved Anstregelse. — (Cuther, 5, 182.)

Sort Arbejdsfelt.

Til Søndens Sangerforbund.

Judbydelien fra Søndens Menighed i Chicago til der at holde Sangeritevnet for 1908 er af Eksekutivkomiteen med Tak modtaget. Stevnet varer fra Tirsdag den 16de til Fredag den 19de Juni. Sangerne indses frit Ophold under Stevnet.

Ungdomsforbundet samt Hællestagnoden, som begge ogsaa har modtaget Judbydelser fra vore Chicago-menigheder, holder sine Rader der samtidig med Sangerforbundet. Søndensmødet begynder den 18de Juni.

Undertegnede, som President for Sangerforbundet, og Past. Chr. Anderson, som President for Ungdomsforbundet, havde forleden Møde i Chicago med den lokale Eksekutivkomite. Da mange af Sangerforbundets Medlemmer ogsaa tilhører Ungdomsforbundet, saad man det flestgjalt at fordele Tiden saaledes, at de to Forbund gjensidig kunde støtte hinanden.

Følgende Program („Subject to change“) er antaget:

Tirsdag den 16de Juni: Formiddag Møderingsmøde for Ungdomsforbundet. Eftermiddag Møde for det store Hællestagn. Aften stor Ungdomsfest i Det Frelses Kirke.

Onsdag den 17de Juni: Formiddag forsat Møde for Ungdomsforbundet. Eftermiddag Udsigt. Væken general Prøve for det store Hællestagn.

Torsdag den 18de Juni: Eftermiddag Generalprøve for alle Sængere og Medhjælperne. Aften den store Koncert i Chicago Auditorium, som rummer 6000 Mennesker.

Fredag den 19de Juni: Aften jeftehabellig Sammenkomst for Sangerforbundets og Ungdomsforbundets Medlemmer fra kl. 8 af. Umiddelbart her, fra kl. 7 til 8, holdes Sangerforbundets Forretningsmøde.

Ved denne Ordning kan alle de to Forbunds Medlemmer overvære Søndensmødets Aftensamfundligheds Torsdag Formiddag og tilfjæge være tilstede ved Sessioonerne Fredag, eller have den Dag til at behøve.

Sængere som ønsker at deltage i Stevnet har at mærke sig følgende:

1—De maa være i Chicago til den første Generalprøve Tirsdag den 16. Juni, kl. 2.30.

2—De som endnu ikke har gjort det, maa nophødelig anstøffe sig Sangerbrevet og begynde Judbydelien af Sængene. Brevet faaer hos Mr. Wils Jensen, 1708—9 Ave. So., Minneapolis, Minn.

3—De maa inden 10de Mars melde sig til Judbydelingskomiteens Formand, Past. J. S. Kirkland,

760 Birch St., Chicago, Ill. For Storens Vedkommende er det foreløbigt afstræffet, at de gjennem sine respektive Vedere oplyser om, hvor mange der kommer. Raadene kan opgives senere.

4—De maa ogsaa melde sig til Forbundets Sekretær, Mr. Wils Jensen, 1708 9th Ave. So., Minneapolis, Minn., og til ham opgive sit Navn, sin Adresse og hvilken Stemme, de synger. Det er af Vigtighed, at dette sker hurtigst mulig — i hvert Fald før 1ste April.

5—Saasnart Sekretæren har faaet Judbydelserne for de Kor, som vil deltage, blir en Rute ardet, efter hvilken Hoveddirigenten, Prof. John Dahl, vil besøge de forskellige Kor og strække af Kor og have ialfald en Prøve med dem, inden man samles til Hællestagnelser i Chicago. Dette er absolut nødvendigt. Ræmmer herom er. Cirkulære.

Vor første Sangerfest var et Experiment — et Forsøgsstykke. Men Resultatet i musikalsk Henseende overtraf alle Forventninger. Det vilde, hvad Arvitter Forbundet raader over, og hvad det selv under ugunstige Omstændigheder kan udrette.

Denne Sangerfest har blive mere vellykket. Den har vise Fremskridt. Aldrig den første til at vække og fremme Interessen for lutherisk Salmesang og Kirkesang blandt vor Ungdom, har denne gjort det i langt højere Grad. Med det for Sie — lad alle borg Kor og Sængere straks tage fat paa Judbydelser og sende sine Judbydelser. Paa Stillehavsøstien begynde vore Kor at ruste sig til Jorden allerede i September Naaned. Ved vore Kor og Benner her i Aften vise noget af den samme Over og Interesse for den betydningsfulde Sag. Vædsdiagt.

J. B. Preus,
Forbundets President.

Til Pacific Distrikts Præster og Menigheder.

Hvære Præster i Herren!

De Gud kan rigelig har vellykket vort Kirke ved den indremissionsvirksomhed, den har øvet, og vi erkjender, at dette Arbejds kraftige Drift er det bestemmende for vort Distrikts Fremtid, henvender vi os fortrækningsfuldt til vore Menigheder med Ven om Hjælp for denne Mission.

Naar Gud oabne Hjertterne og fremdeles følge os med sin Velsignelse!

Vi trænger for nærværende Hjælp fra Edet alle. Ingen ønsker at se os gaa ind i et nyt Regningsaar, som begynder 1ste Mai, med Gjæld, og det en Gjæld til fattige Missionspræster, som finder det meget vanskeligt at faa sig igjennem, selv om hele

deres lille Egn belæses dem i rette Tid.

J har altid lidligere beredvilligt efterkommet vor Ven, naar vi har henvendt os til Edet, og vi er forfattet om, at det samme vil se na.

Herved være da denne overmaade vigtige Sag lagt paa alles Hjerte til snar Handling.

Everett, Wash., 20de Febr., 1908.
Paa Missionskomiteens Vegne,
E. C. Joss.

Young Branch.

Lørdag den 1 Februar holdtes det aarlige Menighedsmøde i Skolehuset her. A. A. Gaard valgtes til Trustee paa tre Kor. Følgende Embedsmænd valgtes paa et Kor: E. G. Weeks til Sekretær og Skolerer, R. P. Kayler til Formand og P. Holstrup til Viceformand. Juni Naaned Hæftkommende besluttedes anvende til Religionsfore i Skolehuset ved Lake Park. Gaard, Weeks, Hanson og Presten udgjør Skolekomiteen. En Komite paa fire valgtes til at undersøge, hvorvidt og paa hvilke Vilkaar Læserne her vil følge sin Virkelededom. Denne Komite bestaar af Weeks, Hanson, Holstrup og Olson.

Mrs. Weeks ligger nu paa et Hospital i Tacoma. Gud giv hende en god Bedring!

Søndag den 2 Februar havde vi Gudstjeneste i Skolehuset her. Miss Clara Amundson fra Varland spillede Orgel for os. Kvæte Sang samles vi atter til Gudstjeneste sammesteds Søndag den første Mars. Vedkommene alle!

Historia, Ore.

Paa sidst afholdte Møde af Danseforeningen blev følgende Embedsmænd valgte: President, Miss Magna Carlson; Vice President, Miss Margrethe Jordfold; Skolerer, Miss Annie Setten; Sekretær, Miss Anna Michaelson.

Mandag Eftermiddag den 6de Jan. kom alle Medlemmer af Pigerne's Selskab, samt omkring 20, i Skolehuset og holdt et til Prestedagene. De kom for at overraske Mrs. Kvæte og havde i den Tilledning medbragt et meget pent „Chocolate Set“ som Foreningens President, Miss Margarete Nielsen overraske. Det skulde være en Aerkjendelse for hendes Arbejde i Foreningen. Denne Forening møder hver Lørdag Eftermiddag.

Medens Past. og Mrs. Kvæte var i Silberton, Ore., paa Kredensmøde, havde Kvæteforeningen paa Møde hos Mrs. Setten bestemt at ha i Stand et „Surprise Party“ for sine Prestesæll. Det skulde ikke være et

kvindeforeningen, men det skulde være Menigheden og alle dens mange Benner. Lørdag Aften den 15de Feb. var sat til Stevne og kl. 8:30 kom der Starer af Folk til Kirken. Prestefolkene vidste ikke noget før der kom Gud med Indbydelse om at komme ned i Kirkens Basement. Da de kom derned fandt de fuldaarligt Hus af Folk med glade Ansigter, og at der var en Overraskelse i fuldeste Betydning er ielovagt. Mr. Ole Settem var Aftenens Formand. Han holdt en varm og inderlig Tale, hvori han blandt andet fremholdt at denne Sammenkomst var et Udtryk for den gode Forstaelse som er mellem Prestefolkene, Menigheden og dens mange Benner. Ligeledes skulde det være en Anerkjendelse af det Arbejde som var udført af Past. og Mrs. Keste. Han sluttede med at ønske Gude rige Velsignelse over dem, og at det maatte forundes at saa arbeide sammen i ret mange Aar. Derpaa overraskte han en stor Pengegave til dem. Past. Keste frembar en Tak paa sin egen og sin Kvindens Begne, for den uventede men behagelige Overraskelse, og ligeledes for de mange Maader de lægger sin Iver for Kirkens Arbejde for Dagen. Han fremholdt hvor skjont det er at kunne arbeide sammen i god Forstaelse, at arbeide for det store fælles MaaL, Sjælens Frelse, og at Gud som saa rigelig har velsignet hidiindtil maa forunde os den samme Velsignelse ogsaa i Fremtiden. Derpaa blev et meget interessant Program udført bestaaende af Sang af Kirkeforet, Solosang, en Duet, Oplæsning og Deklamationer. Kvinderne havde som sædvanlig medbragt Mad, Kaffe blev sørget for i Skjænket og nu nød man et Maaltid deilige Retter. En overmaade hyggelig Stund blev tilbragt sammen til langt ud paa Aftenen.

Genejee.

Her oppe paa denne Hjeld-Stetten har vi i Aar haft en mild, pen Vinter, men sammen med dette har der været ikke liden Sogdom; saa Tilfælde har været til Døden og inden kort Tid blot et, nemlig gamle Peter Holvorson. Hun var født i Sladanger, Norge af Forældrene Johannes og Anna Sand, den 20de Oktober 1828 og var saaledes ved sin Død 80 Aar gammel. I 1888 kom hun til Amerika og boede i Kingsburg Co., S. D., indtil Aaret 1891, da hun sigtede hid, og har siden boet hos sin Søn Johan. Hun var mere end almindelig frisk og rørt for sin høie Alder indtil den sidste Uges Tid, da hun blev syg af „Grippe“, der den 7de Feb. voldte hendes Død. Hun blev begravet Mandag den 10de Feb. Past. Hellefson forrettede baade

i Huset og i Kirken. Mrs. Ingeborg Holvorson var en gudfrøgtig Sjæl, der elskede Jesus og hans Ord, og vort Haab er, at, da hendes Sjæles jordiske Hus nedbrødes, hun da havde en Bgning af Gud, et Hus, som ikke er gjort med Haender, evigt i Himlene og nu besluer sin Frelser. Hendes Mand døde for mange Aar siden. Hun efterlader sig 6 Børn; 3 af dem er i S. D., en Datter, Mrs. Nelson, hvis Mand overværet Begravelsen, bor i Seattle, og 2 Sønner, Johan og Salvor, er pioner Sættlere her.

Sacramento, Cal.

Vor Frelser's Menighed havde Mandag Aften den 10de Febr. en i alle Maader vellykket Kærsfest til Minde om dens Stiftelse. Et godt Program, bestaaende af Taler, Sang og Musik blev lyttet til med stor Opmerksomhed. Kvindeforeningen havde godhedsfuld paataget sig at sørge for Kaffe og Kage til alle Tilstedeværende. En forholdsvis stor Forsamling havde indfundet sig, og alle tilbragte en hyggelig Aften. Vi havde da ogsaa den Glæde at have Past. Svistvedt fra Dalland iblandt os den Aften. Han holdt en anslaaende lille Tale til Forsamlingen og bistod med Sangen og Musikken. Det var en rigtig Glædesfest for vor lille Menighed. Herren har velsignet og bevaret vor Menighed gjennem det første hundne Aar af dens Bestaaen. Gud give at vor Menighed ogsaa i Fremtiden maa vokse i Erfendelse og Størrelse!

Tacoma.

Oscar Woe, en ung norsk-Amerikaner, som nylig er kommet hid fra Litlen, har faaet Anstættelse i Grosier Realty Company's Tjeneste paa 11te og So. 8 Sts. I ham har dette Firma uidentifikt fikret sig en meget dygtig Mand til at tage vare paa dets „Number business.“ Han kommer med flere Aars Erfaring som Trælasthandler fra Wisconsin. Hans Hjem er nede paa det gode gamle Kvistkonong, et af de ældste norske Sættlementer i Landet. Dette er lige i Nærheden af den trivelige lille By, Stoughton, et bekendt Centrum for Tobakshandel. Mr. Woe har drevet Forretning i Deerfield, Wis., hvor han en Tid var Formand for Byraadet, og i Mazomanie, hvor han en Tid tjente som Clerk paa Skole „Boordet.“ Vi ønsker ham velkommen til Tacoma.

Ungdomsföreningen „Concordia“ holder Felt Onsdags Aften den 11te Mars i Vor Frelser's Kirkes Selskabsaal, Hjørnet af 17de og So. 3 Sts. Et godt Program lydes, Hd-gang fri. Bevertning 10 Cts. Du er velkommen.

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER OG MENIGHEDER.

Bellingham.
Zions lutherske Kirke, Grant St. nær Gladstone. Gudstjeneste hver Søndag Form. Kl. 11 og Aften Kl. 7:30. Alle Formiddagsgudstjenester holdes i det norske Sprog og alle Aften-gudstjenester i det engelske Sprog. Søndagskole Kl. 10 Formiddag.
O. J. ORDAL, Pastor.
1469 Humbolt St. Tel. Main 2763.

Chinook, Wash.
Chinook Ev. Luth. Menighed—Gudstjeneste hver Søndag Form. Kl. 11 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. Søndagskole Kl. 10 Form.
G. J. BREIVIK, Pastor.

Genesee, Idaho.
Vor Frelser's—Gudstjeneste som Regel hveranden Søndag Kl. 11 Form. Søndagskole Kl. 10 Form.
The Reg. Luth.—Services every other Sunday at 3 p. m.

Clarkston og Lewiston.
Gudstjeneste en Gang i Maanedes. Søndagskole for Gudstjenesten.

Kamiah og Kooskia, Kennewick, Joel og Howell.
Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLEKSON, Pastor.

Stanwood, Wash.
Tredobldighed—1ste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3de og 4de Søndag Kl. 11 Form.

Freeborn.
Gudstj. 1ste og 5te Søndag Kl. 11 Form.

Camano.
Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.

Florence.
Gudstj. 2de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TJEENAGEL, Pastor.

Sacramento, Cal.
Vor Frelser's dansk ev. luth. Menighed—Gudstj. 1ste og 3de Søndag i hver Maaned. Kl. 11 Form. og 7:30 Aften. 2den og 4de Søndag Kl. 7:30 Aften i Pythian Castle, HJ. af 3de og J Sts.

Suisun.
Livermore, Pleasanton, Paso Robles, San Luis Obispo.
Gudstj. efter Tillysning.
W. A. LARSEN, Pastor.

Seattle.
Immanuel's lutherske Kirke af den Norske Synode, Hjørnet af Olive St. og Minor Ave., Lake Union car.—Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagskole Kl. 9:45.
H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel: Main 4438.

Newman, Cal.
Gudstj. 1ste og 3de Søndag i hver Maaned, Kl. 2 i den tysk-luth. Kirke. Søndagskole Kl. 1.

Los Banos.
Gudstj. 2den Søndag, Kl. 2. Søndagskole Kl. 1 Efterm.

Stockton.
Gudstj. 4de Søndag Kl. 2:30.
H. W. SØRENSEN, Pastor.
Portland, Oregon.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelser's Kirke, Hjørnet af E 10 og Grant St. Tag Sellwood eller W. K. eller W. W. Sporvogn til E Grant St.

Kelso.
Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGOES, Pastor.

Silverton, Oregon.
Gudstj. 1ste, 2den og 3de Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. 1ste og 3de Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsföreningen møder 2den Søndag Efterm. i Maanedes.

Barlow.
Gudstj. sidste Søndag i Maanedes, Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maanedes, Kl. 7:30 Aften paa norsk.

Sodaville.
Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.

Santa Barbara, Cal.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11, undtagen 2den og sidste Søndag i Maanedes, da Gudstj. holdes Kl. 7:45 Aften. Kirken ligger paa Hjør. af Bath og First St. Tag Oak Park Car. Tel. Home 1218.
N. PEDERSEN, Pastor.

San Francisco.
The Trinity English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 18th St., San Francisco; residence, 2222 Howard St. Services: Sundays at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.
E. M. STENSRUD.
2222 Howard St. Phone: Market 3148

Oakland, Cal.
St. Paul's English Ev. Luth. Church, 32nd & Linden Sts. Services Sundays at 11 a. m. Sunday School 10 a. m.

Fruitvale.
Masonic Hall—Services the 1st and 3rd Sundays of every month at 3:30 p. m. Sunday School every Sunday 2:30 p. m.

Hayward and Russell.
Services the 4th Sunday of every month at 3 p. m. and 8 p. m.
S. B. HUSTVEDT, Pastor.

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.

- Aasberg, O. H., Parkland, Wash.
- Borge, O., Box 14, Lawrence, Whatcom County, Wash.
- Breivik, G. J., Chinook, Wash.
- Hækkan, J., Box 175, Rockford, Wash.
- Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.
- Bjerke, A. O., 19 og Donovan Sts., Bellingham, Wash.
- Blicher, P., Bot. oil, Wash.
- Braalson, H. E., Silvano, Wash.
- Christenson, M. A., 223 Athens Ave., Oakland, Cal.
- Carlson, L., 514 Harrison St., San Francisco, Cal.
- Dale, J. O., 5631 Clement Ave., Tel. Main 5223, Tacoma, Wash.
- Eger, Olaf, 925 E 27 St., Los Angeles, Cal.
- Foss, L. C., 2930 Lombard Ave., Everett, Wash.
- Grynberg, O., 2425 Howard St., San Francisco, Cal.
- Hagoes, O., 425 E 19 St. Tel. East 621 og B1723, Portland, Ore.
- Hustvedt, S. H., 927 54th St., Oakland, Cal.
- Harstad, B., Tel. State 64, Parkland, Wash.
- Hellekson, O. C., Genesee, Idaho.
- Holden, O. M., 314—5th St., Coeur d'Alene, Idaho.
- Heimdal, O. E., Parkland, Wash.
- Ingebråtsen, H., Fir, Wash.
- Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.
- Larson, W. A., 1498 O St., Sacramento, Cal.
- Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.
- Norgaard, C. H., E 622 Webster St. Phone, 5824, Spokane, Wash.
- Ordal, O. J., 1469 Humbolt St., Tel. Main 2763, Bellingham, Wash.
- Pedersen, N., 1609 Milpas St. Tel. Home 1218, Santa Barbara.
- Prens, Ove J. H., 1112 S. 16 St. Home Phone: 3143.
- Stub, H. A., Tel. Main 4438, 1215 Thomas St., Seattle, Wash.
- Sørensen, H. W., Box 4, Newman, Cal.
- Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.
- Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.
- Tingelstad, O. A., Bullard, Wash.
- White, A. O., Silverton, Ore.
- Xavier, N. P., Parkland, Wash.
- Xavier, J. U., Parkland, Wash.

